

Győri Ítéltábla
Mf.V.30.052/2021

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Dr. Márton Ádám László Ügyvédi Iroda (képviselő: dr. Márton Ádám László ügyvéd, cím7) által képviselt Felperes1 (Cím2.) felperesnek – Homonnai Ügyvédi Iroda (képviselő: dr. Homonnai Bendegúz ügyvéd, cím8) által képviselt Alperes1 (Cím1.) alperes ellen fizetési osztály megváltoztatása és illetménykülönbözet megfizetése iránt indított perében a Tatabányai Törvényszék 2021. június 1. napján kelt 52.M.70.310/2020/14. szám alatti ítéletével szemben a felperes által 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 36.576 (harminchatezer-ötszázhetvenhat) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a 92.160 (kilencvenkettőezer-egyszázhatvan) forint feljegyzett fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak az alábbiak szerint.

[2] A felperes 2017. június 6. napjától közalkalmazotti jogviszonyban áll alperessel, takarító munkakörben. Az alperes a 2017. június 19. napján kelt kinevezési okiratban felperest az "A" fizetési osztály 9. fizetési fokozatába sorolta be, illetményének összegét 127.500 forintban, a kötelező legkisebb munkabér összegében határozta meg. A felperes illetménye 2017. június 6. napjától jelenleg is a legkisebb munkabér összegével egyezően került megállapítására.

[3] A felperes 1997. február 25. napján az Országos Képzési Jegyzékben (a továbbiakban: OKJ) meghatározott azonosítószám1 azonosító számú virágkötő szakképesítést szerzett.

[4] A felperes kereseti kérelmében arra kérte kötelezni az alperest, hogy 2017. november 12. napjától visszamenőlegesen hatállyal változtassa meg a felperes besorolását "A"

fizetési osztályról "B" fizetési osztályra a fizetési fokozat változatlanul hagyása mellett. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze alperest 2017. november 12. napjától az ítélet jogerőre emelkedéséig a kötelező legkisebb munkabér és a garantált bérminimum különbözetének megfelelő összeg, mint illetmény különbözet megfizetésére. A felperes kérte továbbá az alperes perköltségben való marasztalását.

[5] A felperes kereseti kérelme indokolásaként hivatkozott arra, hogy a pedagógusok előmeneteli rendszeréről és a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény köznevelési intézményekben történő végrehajtásáról szóló 326/2013. (VIII. 30.) kormányrendelet (a továbbiakban: Rendelet) 31. § (1) bekezdése, valamint 2. számú melléklete a kisegítő dolgozó munkakörhöz az "A", "B" és "C" fizetési osztályokat kapcsolja. A Rendelet 32. § (1) és (2) bekezdésének a) pontja alapján a közalkalmazottat a legmagasabb iskolai végzettsége, képesítése alapján kell besorolni a munkakörre megállapított osztályok közül. Felperes virágkötő szakképesítése alapfokú iskolai végzettséget igénylő szakképesítésnek minősül, felperes középfokú szakképzettséggel rendelkezik, így felperest a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 61. § (1) bekezdés b) pontja alapján "B" fizetési osztályba kellett volna besorolni. A Rendelet 32. § (3) bekezdése értelmében, ha a közalkalmazott a B–D fizetési osztályba került besorolásra, illetménye nem lehet kevesebb a garantált bérminimum összegénél.

[6] Fentiekre figyelemmel a felperes álláspontja szerint az alperes a felperest tévesen sorolta be az "A" fizetési osztályba, így felperes illetményének nem a kötelező legkisebb munkabér, hanem a garantált bérminimum összegét kellett volna elérnie, ezért a felperes az illetménykülönbözetre jogosult.

[7] Az alperes ellenkérelmében felperes kereseti kérelmének elutasítását, valamint a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Az alperes szerint a felperes virágkötő képesítésének a felperes besorolása, valamint illetménye tekintetében relevanciája nincsen. A bírósági gyakorlat alapján a közalkalmazottat az általa ténylegesen ellátott munkakör betöltéséhez előírt legmagasabb iskolai végzettség, szakképzettség alapján kell besorolni. A jogszabály a takarító munkakör ellátásához iskolai végzettséget, szakképesítést nem állapít meg, felperes végzettsége az általa betöltött munkakör ellátásához nem szükséges. E körülményre tekintettel alperes álláspontja szerint felperes helytállóan került besorolásra az "A" fizetési osztályba.

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 73.152 forint perköltséget, továbbá megállapította, hogy 69.100 forint illeték az állam terhén marad.

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletét a Kjt. 61. §, 63. §, a 66. § (9) bekezdése, továbbá a Rendelet 31. § (1) bekezdése és 32. § alkalmazásával hozta meg.

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kifejtette, hogy azt kellett vizsgálnia, hogy az alperesnek a felperes fizetési osztályba sorolásánál figyelembe kellett-e vennie a felperes virágkötő végzettségét.

[11] Az elsőfokú bíróság szerint, a felperes közalkalmazotti munkakörére jogszabály nem ír elő iskolai végzettséget, szakképesítést, ezért besorolásakor a Kjt. 63. § (1) bekezdés szerinti azon alapelv volt irányadó, hogy a munkakör ellátásához szükséges iskolai végzettséget kell figyelembe venni. A felperes által betöltött munkakör szakképesítést nem igényel, a felperes virágkötő végzettsége az általa betöltött munkakör ellátásához nem szükséges, ezért helytállóan került besorolásra az "A" fizetési osztályba.

[12] Az elsőfokú bíróság a felperes által hivatkozott az Emberi Erőforrások Minisztériuma tájékoztatásával kapcsolatban rögzítette, hogy az a minisztérium szakmai álláspontját tükrözi, az abban foglaltak a bíróságot nem kötik, különös figyelemmel arra, hogy a perben alkalmazandó jogszabály, a Rendelet kormányrendelet, nem az Emberi Erőforrások Minisztériumának rendelete, így az Emberi Erőforrások Minisztériumának tájékoztatása nem értelmezhető oly módon, hogy az a jogalkotó szándékát tartalmazza.

[13] A felperes határidőben előterjesztett fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján akként, hogy a másodfokú bíróság adjon helyt keresetének, másodlagosan a Pp. 381. § alapján az ítélet hatályon kívül helyezését kérte. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének gyakorlását a Pp. 369. § (1) és (3) bekezdéseiben foglaltak alapján határozta meg.

[14] A felperes fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Rendelet 32. § (1) – (2) bekezdéseit, és tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperest az általa ténylegesen ellátott munkakör betöltéséhez szükséges legmagasabb iskolai végzettség, szakképzettség alapján kell besorolni.

[15] A felperes kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság úgy hozta meg ítéletét a Legfelsőbb Bíróság Mfv.II.10.072/2000/3. számú ítéletére alapítottan, hogy azt a felperes nem ismerhette meg.

[16] A felperes szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte teljeskörűen a felperes által előterjesztett bizonyítékokat, így a Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság I.M.24/20018/7/I. számú ítéletét (a továbbiakban: Döntés) és a Költségvetési levelek 2017. július 18. napján megjelent számában 4509. sorszámú, az oktatási intézménynél kisegítő dolgozók besorolására vonatkozó kérdésre adott választ (a továbbiakban: Válasz).

[17] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, a felperes a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdése és 5. § szerinti perköltségben való marasztalását kérte. Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a szükséges tényállást hiánytalanul, helyesen tárta fel és állapította meg, ítéletében jogilag helyes következtetésre jutott.

[18] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[19] Az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállásból helytálló jogkövetkeztetésre jutva utasította el a keresetet. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság

ítélete indokaival egyetértett, azokat részletesen megismételni nem kívánja, azokat az alábbiak szerint egészíti ki.

[20] Az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdésben írtakat nem sértette meg, a bizonyítékokat okszerűen értékelte, a hivatkozott anyagi jogszabályokat is helyesen értelmezte és alkalmazta.

[21] A felperes fellebbezésében foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróságnak jogkérdésben kellett állást foglalnia arra vonatkozóan, hogy a felperest melyik fizetési osztályba kellett besorolni tekintettel arra, hogy köznevelési intézményben nem pedagógus-munkakörben foglalkoztatott közalkalmazott, és a takarítói munkakör ellátásához jogszabály nem határoz meg iskolai végzettséget.

[22] Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Kjt. 63. § (1) bekezdése értelmében a közalkalmazottat az általa ténylegesen ellátott munkakör betöltéséhez előírt legmagasabb végzettség, szakképzettség alapján kell besorolni. Ágazati jogszabály a takarítói munkakör ellátására végzettséget nem ír elő. A felperes szakképesítése a azonosítószám 1 OKJ azonosítóval rendelkező virágkötő, ami az Országos Képzési Jegyzékről és az Országos Képzési Jegyzék módosításának eljárásrendjéről szóló 150/2012. (VII. 6.) Korm. rendelet 1. melléklete alapján alapfokú részsakképesítés, amely befejezett iskolai végzettséget nem igényel. A felperes ezért nem a „B” fizetési osztályba sorolandó, amely az alapfokú iskolai végzettséget igénylő szakképesítéshez kötött munkakört feltételez.

[23] A Legfelsőbb Bíróság felperes által hivatkozott Mfv.II.10.072/2000/3. számú ítélete - mely M1007200 fizikai fájlneven található meg a Kúria határozatainak adatbázisában -, hasonló tényállás mellett szintén kiegészítő munkakörben alkalmazott konyhalány vonatkozásában rögzíti, hogy a közalkalmazottat az általa ténylegesen ellátott munkakör betöltéséhez előírt legmagasabb iskolai végzettség, szakképzettség alapján kell besorolni. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a szakképesítést nem igénylő munkakörben foglalkoztatottat végzettsége alapján magasabb munkakörbe kellene besorolni.

[24] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes keresetleveléhez csatolta a fellebbezésében hivatkozott Döntést és Választ, azonban keresetlevelében ezeket a Pp.170. § (1) bekezdés e) pontja szerint okirati bizonyítékként nem jelölte meg. Figyelemmel erre az elsőfokú ítélet jogi indokolásának - a Pp. 346. § (5) bekezdése alapján – ezeket nem kellett tartalmaznia, mint felajánlott, de mellőzött bizonyítékokat.

[25] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (1) - (2) bekezdései alapján helybenhagyta és a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

[26] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdés alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el.

[27] A másodfokú bíróság az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 83. § (1) bekezdésében foglaltak alapján kötelezte az alperes ügyvédi munkadíjból álló perköltsége viselésére, melynek összegét az IM rendelet 3. § (5) bekezdés alapján állapította meg.

[28] A másodfokú bíróság a Pp. 101. § szerint rendelkezett az eljárási illeték viseléséről, melynek összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdés figyelembevételével 1.152.000 forint pertárgyérték alapján állapította meg. A pervesztes felperes a munkavállalói költségkedvezmény megállapításáról és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII. 22.) IRM rendelet alapján és a Pp. 525. § (1) bekezdés és (2) bekezdés első mondata szerint munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ezért a felperes által le nem rótt illeték az állam terhén marad.

[29] A Pp. 365. § (2) bekezdése szerint az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2021. november 23.

Dr.Bartus Erika s.k.
a tanács elnöke

Dr.Mózsa Gábor s.k.
előadó bíró

Dr.Lezsák József s.k.
bíró